DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

BLANDT SAMFUNDETS FJENDER

PROGRAMMER CREDITS MM.

V

BLANDT SAMFUNDETS FJENDER

En Londoner Roman.

Optaget af Nordisk Films Co.

Iscenesat af Robert Dinesen.

3 spændende Akter — 50 fængslende Afdelinger.

Over en brillant Idé er her skabt en ualmindelig fiks og underholdende Film! — Og med Nordisk Films Compagnis aldrig svigtende Evne til at gengive Stoffet paa den rette Maade sættes Tempoet straks i Begyndelsen af første Akt op paa den Højde, som en Kriminal-Roman fordrer, og som det forvænte Publikum simpelt hen forlanger!

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Indenfor den Række Detektiv-Films, som vort Teater efterhaanden har brugt, vil »Blandt Samfundets Fjender« indtage en Særstilling. — Alt er her udover det sædvanlige, og ikke mindst den glimrende Udførelse, som vore gode og kendte Skuespillere giver Filmen, bidrager mægtigt til at vinde Sejren over den store Tilskuerskare!

1230

HOVEDPERSONERNE:

Irene Pincent, en Svindlerske . **Ebba Thomsen-Lund**
Tom Ashley, hendes Hjælper . **Thorleif Lund**
Harald Bagger, Ekspedient . . **Robert Dinesen**
Newton, Detektiv . . . . . **Henry Seemann**
Professor Langton . . . . . **Joh. Ring**

Afdelingerne:

1. Irene Vincent arbejder.
2. Harald Bagger gaar til sit Arbejde.
3. I Juvelér Munchs Forretning.
4. En fornem Kunde.
5. „Fru Professorinde Langton".
6. Assistenten tager bort sammen med „Fruen".
7. Professor Langton faar Irenes Brev.
8. „Vent her et Sekund, mens jeg viser min Mand Smykkerne."
9. En sørgelig Beretning.
10. Irene lukkes ud den anden Vej.
11. Afsted!
12. Sindsygen raser!
13. Spærret inde i Gummicellen.
14. Annoncen fra Juvelér Salomon.
15. Juvelér Munch bliver urolig.
16. Hos Politiet.
17. Sagen opklares.
18. Hos den gamle Salomon.
19. Død af Skræk.
20. Opdageren Newton arbejder.
21. En mystisk Annonce.
22. „Det er mig, der har indrykket Annoncen!"
23. En fornem Kunde.
24. Afsløret.
25. Brevet fra Irene.
26. I Automobilen.
27. Overmandet.
28. Harald Bagger vil selv arbejde paa Sagens Opklaring.
29. Afsted til Forstadsstationen.
30. Før Togets Afgang.
31. Harald naar det i yderste Øjeblik.
32. Stereoskopet!
33. I Kupéen.
34. „Har De Lyst til at se dette Billede?"
35. Nervøsiteten afslører dem!
36. Et Træk i Nødbremsen.
37. „Kør tilbage til Stationen."
38. Opdageren Newton er imidlertid kommet til sig selv igen.
39. I Retfærdighedens Hænder
40. Forhøret.
41. Corpus dilicti!
42. Sandhedens Triumf.
43. Haralds gamle Moder.
44. Et Par Dage efter.
45. „Jeg er nu renset for al Mistanke."
46. Juvelér Munch vil belønne sin Medhjælper.
47. Et uventet Besøg.
48. Oprejsningen.
49. Som Munchs Kompagnon.
50. Ende.

Blandt Samfundets Fjender.

En Dag kommer der en meget elegant Dame ind i den kendte Juveler Munchs Forretning og lader sig en Del kostbare Smykker forevise. Et Par af dem — bl. a. et pragtfuldt Diadem besat med Brillanter —, falder i hendes Smag, men hun beder dog om Tilladelse til at vise sin Mand dem, før hun træffer sin endelige Bestemmelse. Hendes Bil venter udenfor, saa hvis en af Juvelerens Assistenter kunde følge med hende hjem med Smykkerne, kunde Sagen hurtigt bringes i Orden. Da hun har præsenteret sig som den berømte Nervelæge, Professor Langtons Frue, nærer Juveleren selvfølgelig ingen Betænkeligheder ved at gaa ind paa hendes Forslag — og beder sin mest betroede Medhjælper, den unge Harald Bagger, om at tage hjem med Fruen. Et Øjeblik efter kører de to bort, og Munch gnider sig tilfreds i Hænderne ved Tanken om den gode Forretning, han skal gøre. Han aner jo ikke, at den fornemme Kunde slet ikke er Professorinde Langton — men en ualmindelig snedig Svindlerske, Irene Pincent, som allerede tidligere i andre Storbyer har gjort en Mængde dristige og indbringende Kup.

Det er ogsaa Irene Pincent, der har skrevet et Brev, som Professor Langton har modtaget samme Dag, og som er undertegnet Baronesse de la Fontaine. Af Brevet fremgaar det, at Baronessen har en Broder, som hun ønsker at faa indlagt paa Nervelægens Klinik. Denne Broder er for et Aars Tid siden bleven bestjaalet for en meget værdifuld Samling Ædelstene og har siden da været ganske unormal. Alle hans Tanker og al hans Tale drejer sig om Juveler og Juveltyverier. Brevets Indhold overrasker ikke Professoren. Han har haft med lignende Former for Sindssyge at gøre tidligere.

Da Irene Pincent og Harald Bagger er kommen til Kliniken, præsenterer Svindlersken sig for Professoren som Baronesse de la Fontaine og manøvrerer nu saa

snildt, at Harald, som den falske Baronesse udgiver for sin sindssyge Broder, et Øjeblik efter finder sig indespærret i en af Cellerne paa Kliniken, medens Svindlersken fjerner sig med de kostbare Smykker skjult i sin store Muffe. Hendes Medhjælper, Tom Ashley, der var Chauffør paa Automobilet, der kørte hende og Harald Bagger til Kliniken, venter udenfor, og Forbryderne faar hurtigt bragt Tyvekosterne i Sikkerhed.

Et Brev, som Tom finder paa Hotellet, hvor han bor, oplyser ham om, at en vis jødisk Juveler — Salomon i Klerkestræde —, som han og Irene tidligere har haft nogle lyssky Forretninger sammen med, i Øjeblikket ligger inde med nogle værdifulde Juvelsamlinger, og de to Svindlere beslutter sig straks til at forsøge et Kup hos deres gamle „Forretningsforbindelse". Det lykkes dem ogsaa at overrumple Salomon, og den gamle, gerrige Jøde bliver saa forfærdet over deres Tilsynekomst, at han styrter om — ramt af et Hjerteslag.

Imidlertid er Juveler Munch bleven urolig over sin Medhjælpers Udebliven, og han underretter Politiet om Sagen. En af de dygtigste Politimænd, Opdageren Newton, tager Affære, og det første, han gør, er at henvende sig

til Professor Langton, som bliver ganske bestyrtet, da han forstaar, at han ligefrem har været Forbrydersken behjælpelig med Udførelsen af hendes dristige Plan. Harald Bagger faar selvfølgelig atter sin Frihed og er nu lige saa opsat paa at faa det ualmindelig frække Tyveri opklaret som Opdageren — —.

Omtrent samtidig finder et Postbud Juveler Salomon liggende død i sin Lejlighed og underretter straks Politiet om den uhyggelige Opdagelse, han har gjort. Da Newton mener, at der er Mulighed for, at Tyveriet hos Munch og den formodede Forbrydelse hos Salomon kan have noget med hinanden at gøre, beder han Harald Bagger og hans Principal om at tage med hen til Salomon. Opdagerens Formodning viser sig da ogsaa at være rigtig, for i den dødes Kontor finder han en Diamant, som Munch erklærer hører til et af de fra ham stjaalne Diademer. Det er ogsaa det eneste Udbytte, Newton faar af sine Undersøgelser. Efter at have taget et Fotografi af den døde, forsegler han dennes Lejlighed og tager hjem til sig selv for i Ro og Mag at overveje, hvorledes han bedst skal gribe Sagen an.

Hans Overvejelser resulterer i, at han lader indrykke en Annonce i Aviserne, hvori det meddeles, at en meget

kostbar Samling Brillanter er indlagt til Salg hos Juveler Munch i Petersgade. Han haaber, at Annoncen skal faa de eftersøgte Juveltyve til at give Livstegn fra sig igen, og at det saa skal lykkes ham at gribe dem.

Forbryderparret læser ganske rigtigt Avertissementet, og skønt de har besluttet sig til at forlade Byen samme Formiddag, vil de alligevel forsøge at komme i Besiddelse af Brillantsamlingen. I en glimrende Forklædning vover Tom Ashley sig ind i Juveler Munchs Butik, og det lykkes paa en genial Maade at faa de ægte Stene ombyttet med nogle uægte, han selv medbringer. Munch selv er ganske uvidende om, hvad der gaar for sig, men Newton holder fra det Vægskab, i hvilket han har skjult sig, Øje med enhver af den elegante Kundes Bevægelser. Tom Ashley er allerede ved at anse Spillet for vundet, men da kaster Opdageren sig pludselig over ham og faar ham gjort uskadelig. Den overraskede Forbryder gør ikke synderlig Modstand, lader sig rolig visitere og føre ud. Newton raaber et Automobil an og efter at have givet Chaufføren Ordre til at køre til Politistationen, sætter han sig ind i Vognen overfor sin Fange, som han holder i Skak med sin Revolver.

Chaufføren er imidlertid ingen anden end Irene Pincent, der har taget Stade i Nærheden af Juvelerbutiken for at være ved Haanden, hvis det skulde vise sig, at hendes Medhjælper blev lokket i en Fælde. Ved et snildt Sammenspil mellem hende og Tom Ashley lykkes det dem at afvæbne Opdageren og faa ham kneblet og bundet.

Straks efter at Newton er kørt bort med Forbryderen, finder Harald Bagger et Brev, der øjensynlig er faldet paa Gulvet ved Visitationen af Tom Ashley, og af hvilket det fremgaar, at denne og en Kvinde, hvis Fornavn er Irene, vil tage med Toget 10,22 fra Forstadsstationen. Da Klokken ikke er mere end lidt over 10, beslutter Harald Bagger sig til at køre ud til Stationen for at hindre Arrestantens Medskyldige, som han formoder er identisk med den foregivne Professorinde, i at undslippe. Ved en Vejgrøft i Byens Udkant finder han Newton liggende bevidstløs. Han forstaar, at Arrestanten maa være flygtet, og da det ikke lykkes ham at bringe Opdageren til Bevidsthed, kører han videre, fast bestemt paa at gøre alt, hvad der staar i hans Magt, for at hindre Forbryderne i at slippe ud af Landet. I Newtons Haandkuffert finder han en Del Maskeringsmateriale samt et Stereoskop og nogle Fotografier, blandt

hvilke der er en Kopi af det Billede, som Opdageren Dagen i Forvejen tog i Juveler Salomons Kontor.

Irene Pincent og Tom Ashley er naaet til Forstadsstationen og har fundet en tom Kupé i Toget, som holder der. Til deres Skuffelse kommer de dog ikke til at have Kupeen for sig selv. En ældre Herre, der nærmest ligner en tør og kedelig Videnskabsmand, sætter sig over for dem. Deres saa tredelig udseende Rejsefælle er imidlertid ingen anden end Harald Bagger. Han har straks genkendt Juveltyvene, men er klar over, at det ikke vil blive helt let for ham at faa dem overmandet. Da kommer han til at huske paa Stereoskopet, han fandt i Newtons Haandtaske, og ved en snedig Anvendelse af dette og Fotografiet af den afdøde Salomon lykkes det ham at uskadeliggøre det dristige og farlige Forbryderpar.

En halv Time senere er Irene Pincent og Tom Ashley overgivet i Politiets Hænder, og Juveler Munch har som Paaskønnelse af sin Assistents kække og snarraadige Optræden lovet at optage ham som Kompagnon i sin Forretning.

REKLAMETRYKKERIET
BUSCH & PETERSEN
AARHUS

Stereoskopets Hemmelighed.

En Dag kommer der en meget elegant Dame ind i den kendte Juveler Munchs Forretning og lader sig en Del kostbare Smykker forevise. Et Par af dem,-blandt andet et pragtfuldt Diadem besat med Brillanter,- falder i hendes Smag, men hun beder dog om Tilladelse til at vise sin Mand dem, før hun træffer sin endelige Bestemmelse. Hendes Bil venter udenfor, saa hvis en af Juvelerens Assistenter kunde følge hende hjem med Smykkerne, kunde Sagen hurtigt bringes i Orden. Da hun har præsenteret sig som den berømte Nervelæge, Professor Langtons Frue, nærer Juveleren selvfølgelig ingen Betænkeligheder ved at gaa ind paa hendes Forslag - og beder sin mest betroede Medhjælper, den unge Harald Bagger, om at tage hjem med Fruen. Et Øjeblik efter kører de to bort, og Munch gnider sig tilfreds i Hænderne ved Tanken om den gode Forretning, han skal gøre. Han aner jo ikke, at den fornemme Kunde slet ikke er Professorinde Langton - men en almindelig snedig Svindlerske, Irene Pincent, som allerede tidligere i andre Storbyer har gjort en Mængde dristige og indbringende Kup.

Det er ogsaa Irene Pincent, der har skrevet et Brev, som Professor Langton har modtaget samme Dag, og som er undertegnet Baronesse de la Fontaine. Af Brevet fremgaar det, at Baronessen har en Broder, som hun ønsker at faa indlagt paa Nervelægens Klinik. Denne Broder er for et Aars Tid siden bleven bestjaalet for en meget værdifuld Samling Ædelstene og har siden da været ganske unormal. Alle hans Tanker og al hans Tale drejer sig om Juveler og Juveltyverier. Brevets Indhold overrasker ikke Professoren. Han har haft med lignende Former for Sindsyge at gøre tidligere.

Da Irene Pincent og Harald Bagger er kommen til Klinikken, præsenterer Svindlersken sig for Professoren som Baronesse de la Fontaine og manøvrerer nu saa snildt, at Harald, som den falske Baronesse udgiver for sin sindsyge Broder, et Øjeblik efter finder sig indespærret i en af Cellerne paa Klinikken, medens Svindlersken fjerner sig med de kostbare Smykker skjult i sin store Muffe. Hendes Medhjælper, Tom Ashley, der var Chauffeur paa Automobilet, der kørte hende og Harald Bagger til Klinikken, venter udenfor og Forbryderne faar hurtigt bragt Tyvekosterne i Sikkerhed.

Et Brev, som Tom finder paa Hotellet, hvor han bor, oplyser ham om, at en vis jødisk Juveler, - Salomon i Klerkestræde,- som han og Irene tidligere har haft nogle lyssky Forretninger sammen med, i Øjeblikket ligger inde med nogle værdifulde Juvelsamlinger, og de to Svindlere beslutter sig straks til at forsøge et Kup hos deres gamle "Forretningsforbindelse". Det lykkes dem ogsaa at overrumple Salomon, og den gamle, gerrige Jøde bliver saa forfærdet over deres Tilsynekomst, at han styrter om, - ramt af et Hjerteslag. - - -

Imidlertid er Juveler Munch bleven urolig over sin Medhjælpers Udebliven, og han underretter Politiet om Sagen. En af de dygtigste Politimænd, Opdageren Newton, tager Affære, og det første, han gør, er at henvende sig til Professor Langton, som bliver ganske bestyrtet, da han forstaar, at han ligefrem har været Forbrydersken behjælpelig med Udførelsen af hendes dristige Plan. Harald Bagger faar selvfølgelig atter sin Frihed igen og er nu ligesaa opsat paa at faa det ualmindelig frække Tyveri opklaret som Opdageren.- - -

Omtrent samtidig finder et Postbud Juveler Salomon liggende død i sin Lejlighed og underretter straks Politiet om

den uhyggelige Opdagelse, han har gjort. Da Newton mener, at der er Mulighed for, at Tyveriet hos Munch og den formodede Forbrydelse hos Salomon kan have noget med hinanden at gøre, beder han Harald Bagger og hans Principal om at tage med hen til Salomon. Opdagerens Formodning viser sig da ogsaa at være rigtig, for, i den Dødes Kontor finder han en Diamant, som Munch erklærer hører til et af de fra ham stjaalne Diademer. Det er ogsaa det eneste Udbytte, Newton faar af sine Undersøgelser. Efter at have taget et Fotografi af den Døde, forsegler han dennes Lejlighed og tager saa hjem til sig selv for i Ro og Mag at overveje, hvorledes han bedst skal gribe Sagen an.

Hans Overvejelser resulterer i at han lader indrykke en Annonce i Aviserne, hvori det meddeles, at en meget kostbar Samling Brillanter er indlagt til Salg hos Juveler Munch i Petersgade. Han haaber, at Annoncen skal faa de eftersøgte Juveltyve til at give Livstegn fra sig igen, og at det saa skal lykkes ham at gribe dem.

Forbryderparret læser ganske rigtigt Avertissementet, og skønt de har besluttet sig til at forlade Byen samme Formiddag, vil de alligevel forsøge at komme i Besiddelse af Brillantsamlingen. I en glimrende Forklædning vover Tom Ashley sig ind i Juveler Munchs Butik, og det lykkes ham paa en genial Maade at faa de ægte Stene ombyttet med nogle uægte, han selv medbringer. Munch selv er ganske uvidende om, hvad der gaar for sig, men Newton holder fra det Vægskab, i hvilket han har skjult sig, Øje med enhver af den elegante Kundes Bevægelser. Tom Ashley er allerede ved at anse Spillet for vundet, men da kaster Opdageren sig pludselig over ham og faar ham gjort uskadelig. Den overraskede Forbryder gør ikke synderlig Modstand, lader sig rolig visitere og føre ud. Newton raaber et Automobil an og efter at have givet Chaufføren Ordre til at køre til Politistationen, sætter han sig ind i Vognen over for sin Fange,

som han holder Skak med sin Revolver.

Chaufføren er imidlertid ingen anden end Irene Pincent, der har taget Stade i Nærheden af Juvelerbutikken for at være ved Haanden, hvis det skulde vise sig, at hendes Medhjælper blev lokket i en Fælde. Ved et snildt Sammenspil mellem hende og Tom Ashley lykkes det dem at afvæbne Opdageren og faa ham kneblet og bundet.

Straks efter at Newton er kørt bort med Forbryderen, finder Harald Bagger et Brev, der øjensynlig er faldet paa Gulvet ved Visitationen af Tom Ashley, og af hvilket det fremgaar, at denne og en Kvinde, hvis Fornavn er Irene, vil tage med Toget 10.22 fra Forstadsstationen. Da Klokken ikke er mer end lidt over 10, beslutter Harald Bagger sig til at køre ud til Stationen for at hindre Arrestantens Medskyldige, som han formoder er identisk med den foregivne Professorinde, i at undslippe. Ved en Vejgrøft i Byens Udkant finder han Newton liggende bevidstløs. Han forstaar, at Arrestanten maa være flygtet, og da det ikke lykkes ham at bringe Opdageren til Bevidsthed kører han videre, fast bestemt paa at gøre alt, hvad der staar i hans Magt, for at hindre Forbryderne i at slippe ud af Landet. I Newtons Haandkuffert finder han en Del Maskeringsmateriale samt et Stereoskop og nogle Fotografier, blandt hvilke der er en Kopi af det Billede, som Opdageren Dagen i Forvejen tog i Juveler Salomons Kontor. - -

Irene Pincent og Tom Ashley er naaet til Forstadsstationen og har fundet en tom Kupe i Toget, som holder der. Til deres Skuffelse kommer de dog ikke til at have Kupeen for dem selv. En ældre Herre, der nærmest ligner en tør og kedelig Videnskabsmand, sætter sig over for dem. Deres saa fredelig udseende Rejsefælle er imidlertid ingen anden end Harald Bagger. Han har straks genkendt Juveltyvene men er klar over, at det ikke vil blive helt let for ham at faa dem overmandet. Da kommer han til at huske paa

Stereoskopet, han fandt i Newtons Haandtaske, og ved en snedig Anvendelse af dette og Fotografiet af den afdøde Salomon lykkes det ham at uskadeliggøre det dristige og farlige Forbryderpar.

En halv Time senere er Irene Pincent og Tom Ashley overgivet i Politiets Hænder, og Juveler Munch har som Paaskønnelse af sin Assistents kække og snarraadige Optræden lovet at optage ham som Kompagnon i sin Forretning.

- - - - - 0 0 0 0 0 - - - - -

NORDISK LITTERÆR COMPAGNI

Fra Nordisk-samlinger

Das Geheimnis des Stereoskops.

Drama in drei Akten.

Personen:

Frau Dietrich.....Frau Maja Bjerre-Lind.
Harald, ihr Sohn..... .....Herr Robert Dinesen.
Juwelier Einstein.....Herr Erik Holberg.
Irene.....Frl. Ebba Thomsen.
Thomas Asch.....Herr Thorleif Lund.
Professor Dr. Lang, NervenarztHerr Johs. Ring.
Frank Oswald, Detektiv.....Herr Henry Seemann.

Harald Dietrich ist als Prokurist bei dem Juwelier Einstein tätig. Eines Tages betritt eine sehr elegant gekleidete Dame den Laden, um sich sehr kostbare Schmucksachen zeigen zu lassen. Am besten gefällt ihr ein Diamanten-Diadem, zu dessen Kauf sie sich auch entschliesst. Allein sie bittet, die Juwelen vorher ihrem Gatten zeigen zu dürfen. Dabei überreicht sie ihre Visitenkarte, die auf Frau Professor Dr. Irene Lang lautet. Da der Name des bedeutenden Nervenarztes für eine schnelle Erledigung des Ankaufes bürgt, erklärt sich der Juwelier bereit, Frau Professor Lang durch seinen Prokuristen begleiten zu lassen. Das Diadem wird dem jungen Manne ausgehändigt, der darauf im Auto der Dame Platz nimmt. Am gleichen Morgen hat Professor Dr. Lang folgenden Brief enthalten:"Mein Bruder ist seit einiger Zeit nervenleidend. Unter anderem verfolgt ihn die fixe Idee, um kostbare Diamanten bestohlen zu sein. Ich bitte Sie deshalb, ihn in Ihrer Klinik zwecks eingehender Beobachtung aufnehmen zu wollen. Ihre sehr ergebene Baronin Schlieffen."

Gegen zwölf Uhr mittags trifft der prokurist in Begleitung der Frau Professorin in der Klinik des Professors ein. Im Vorzimmer bittet sie ihn höflich zu warten, lässt sich von ihm das Diadem geben, und verschwindet durch die Tür zum Sprechzimmer des Arztes. Professor Lang gegenüber spielt Irene nunmehr die Baronin Schlieffen; denn niemand anders als sie hat deren Brief geschrieben. Sie teilt dem Professor mit, dass sie ihren unglücklichen Bruder im

Wartezimmer zurückgelassen habe, und bittet ihn, ihr einen anderen Ausgang zu zeigen, um ihrem Bruder jede Aufregung und sich selbst einen traurigen Abschied zu ersparen. Der Professor erfüllt ihren Wunsch, um sich dann nach seinem neuen Patienten umzusehen. Der Prokurist hat ungeduldig auf die Entscheidung gewartet und begrüsst den Professor sogleich mit der Frage, ob er sich zum Ankauf der Brillanten entschlossen habe. Lang, der in diesen Worten nur einen neuen Beweis für die Marotte des armen Geisteskranken sieht, antwortet zunächst nicht, sondern bemüht sich, den Fragenden zu beruhigen. Harald aber fasst Verdacht, glaubt, dass man ihm das Geld für den Schmuck schuldig bleiben wolle, und gerät in eine immer wachsende Aufregung. Dadurch macht er sich wieder dem Nervenarzt gegenüber verdächtig, der schliesslich alle Erörterungen abbricht und den Erregten in die Tobsuchtszelle schaffen lässt.

Inzwischen hat Irene den Genossen ihrer Diebstähle, Thomas Asch aufgesucht, mit dem sie zu dem Juwelier Salomon fährt. Auf dem Tisch des Juweliers entdecken sie jedoch eine Menge so kostbarer Steine, dass sie ihre ursprüngliche Absicht, das gestohlene Diadem an ihn zu verkaufen, aufgeben und sich statt dessen auch der Diamanten dieses Juweliers bemächtigen.

Der Juwelier Einstein wartet mit immer grösserer Ungeduld auf die Rückkehr seines Prokuristen. Schliesslich wendet er sich an die Polizei. Der Detektiv Frank Oswald, der mit der Untersuchung betraut wird, begibt sich in Begleitung Einsteins zu dem berühmten Nervenarzt, von dem er weitere Aufschlüsse erhofft. Hier klärt sich das ganze Missverständnis auf, und der unglückliche Harald wird aus seiner Zelle befreit. Während seines Verhörs auf der Polizeiwache, wird der geheimnisvolle Mord des Juweliers Salomon dorthin gemeldet. Frank Oswald, der einen Zusammenhang zwischen

diesem Verbrechen und dem Diamantendiebstahl ahnt, begibt sich mit Harald und dem Juwelier sofort zum Tatort. Dort photographiert er den Toten und macht dann einen wertvollen Fund. Er entdeckt nämlich auf dem Boden einen Stein aus dem gestohlenen Diadem. Ein Tag vergeht. Alle Beteiligten suchen eifrig nach einem Mittel, die Schuldigen festzustellen. Dabei ist der Juwelier am glücklichsten. Er erlässt ein Inserat, in welchem er den Verkauf einer kostbaren Diamantsammlung ankündigt. Seine Berechnung, dass die Diebe diese Gelegenheit nicht unbenutzt vorübergehen lassen werden, trifft ein. Thomas Asch, im Besitze unechter Diamanten, begibt sich zum Juwelier, wo er bei der Besichtigung der Steine die echten mit den unechten vertauscht. Ehe er sich jedoch mit seinem Raube von dannen macht, wird er verhaftet, gefesselt und in einem Auto zur Polizeiwache gebracht. Seine Gefährtin war jedoch auf der Hut. Als Chauffeur verkleidet steuert sie das Auto des Detektivs, um ihn auf dem Wege, den sie absichtlich über eine einsame Landstrasse nimmt, zu überfallen und mit Hilfe ihres befreiten Gefährten aus dem Auto zu werfen. Die Verbrecher eilen dann zur Bahnstation, wo sie einen Zug ins Ausland glücklich erreichen. Sie haben jedoch nicht mit der Zähigkeit Haralds gerechnet. Dieser ist ebenfalls zum Vorstadtbahnhof geeilt, wohin ihn eine Notiz, die bei dem Verbrecher vorgefunden wurde, verwies, und erkennt dort Irene wieder. Er steigt in das gleiche Abteil ein, in dem sich die Verbrecher aufhalten, und zieht in grösster Gemütsruhe ein Stereoskop aus der Tasche, das er seinen Reisegefährten mit der Bitte reicht, sich doch die interessante Aufnahme ansehen zu wollen. Thomas Asch und Irene sehen in grausiger Vergrössetung den von ihnen ermordeten Juwelier Salomon vor sich liegen und stossen einen Schrei des Schreckens aus. Harald hat inzwischen die Notbremse gezogen und seinen Pistolenschuss fertig gemacht. Mit Hilfe des Zugpersonals werden die Flüchtlinge überwältigt und

(Das Geheimnis des Stereoskops).

diesmal in sicherem Gewahrsam zur Polizei gebracht. Das Diadem und alle gestohlenen Diamanten findet man in ihren Taschen.

Für sein mutiges und umsichtiges Verhalten erhält der junge Prokurist, den besten Lohn, den er sich wünschen kann. Der Juwelier ernennt ihn zu seinem Teilhaber, sodass für Harald und seine alte Mutter zeitlebens gesorgt ist.

A/S NORDISK FILMS COMPAGNI
KØBENHAVN

Le secret du stéréoscope.

Personnages:

Madame veuve Berthier..... .Mme Maja Bjerre-Lind
Louis, son fils.....M. Robert Dinesen
Lemoine, bijoutier.....M. Erik Holberg
Irene Vincent.....Mlle Ebba Thomsen
Thomas Hardy.....M. Thorleif Lund
Le Dr. Langlois, aliéniste.....M. Johs. Ring
Naudin, détective.....M. Henry Seemann

Un jour une dame élégante entre dans le magasin du bi= joutier Lemoine et se laisse montrer des bijoux précieux. Elle les admire beaucoup, spécialement un diadème garni de diamants. Elle demande la permission de les faire voir à son mari , avant qu'elle se décide définitivement. Son auto l'attend dehors, et elle demande au bijoutier si un de ses employés ne pourrait pas l'accompagner chez elle, l'affaire pourrait ainsi être terminée plus vite. Et lorsqu' elle s'est présentée comme la femme du célèbre docteur Langlois, le bijoutier n'hésite pas à accepter sa proposition et le jeune employé Louis Berthier très accrédité auprès de M. Lemoine, part avec"Madame Langlois" Le bijoutier voyant l'auto disparaître est bien content de la bonne affaire , qu'il va faire maintenant. Il ne soupçonne pas que l'élégante cliente n'est pas Madame Langlois mais une criminelle très rusée, nommée Irène Vincent, qui a fait beaucoup de coups audacieux dans les différentes grandes villes.

C'est aussi Irène Vincent qui a écrit une lettre au doc= teur Langlois, soussigné: La baronne de la Fontaine. La lettre dit, que la baronne a un frère qu'elle demande au docteur de vouloir bien recevoir à sa clinique. On avait volé a son frere , il y avait une année , une collection de pierres précieuses de haute valeur, et depuis lors il a été tout à fait anormal, il divague et ne parle que de diamants ~~de~~ de vols de diamants. Le contenu de la lettre n' étonne pas le docteur. Il connaît tres bien cette forme de l'aliéna=

tion mentale.

Lorsque Mlle Irène Vincent et M. Louis Berthier sont ar= rivés à la clinique, la criminelle se présente au docteur comme la baronne de la Fontaine, et elle sait si bien se tirer d'affaire, que quelques minutes plus tard "le frère aliéné" se trouve bien enfermé dans la clinique et elle s'en va avec les bijoux précieux cachés dans son grand manchon. Son complice, Thomas Hardy, qui était le chauffeur de l'auto, l'attend dehors, et ils réussissent tous les deux à mettre les bijoux en sûreté.

Une lettre que Thomas trouve dans l'hôtel où il demoure, l'informe qu'un certain bijoutier- le juif Salomon - demeurant rue des Bons Enfants, pour le moment possède une collection de bijoux très précieux. Thomas et Irène connaissent très bien ce monsieur, ayant eu des " affaires" avec lui, et ils se décident à essayer de s'emparer des bijoux de leur vieil "ami d'affaire". Ils réussissent à surprendre Salomon et le vieux juif est si terrifié de les voir qu'il tombe à terre- frappé d'un coup de coeur.

Le bijoutier Lemoine que l'absence prolongée de Louis commence à inquiéter avertit cependant la police.

Un des détectives les plus habiles de la ville, Naudin, commence ses recherches en s'adressant au Docteur Langlois, qui est tout à fait bouleversé, lorsqu'il comprend qu'il a lui- même aidé la criminelle à exécuter son plan audacieux, et M. Louis Berthier qui naturellement désire aussi ardemment de trouver les voleurs, est mis en liberté.

Le facteur trouve presque en même temps le corps du bi= joutier Salomon sur le plancher dans son magasin et avertit de suite la police de sa découverte lugubre. Le détective ne le trouve pas impossible qu'il y ait quelque rapport entre le vol commis chez

le bijoutier Lemoine et le crime supposé chez Salomon, par conse=sequent il demande à Lemoine et à Louis Berthier d'aller à la mai=son de Salomon. La supposition du détective est juste, car dans le bureau du décédé il trouve une des pierres du diadème volé.

Après avoir pris une photographie de l'assassiné il ferme l'appartement à clef et se rend à la maison pour réflechir comment s'y prendre.

Dans l'espoir d'attirer de nouveau les voleurs et de les attraper il se décide après des méditations sérieuses à faire in=serer une annonce dans les jounaux disant qu'une collection de bril=lants précieux sont en vente à la bijouterie Lemoine.

Les deux criminels lisent naturellement l'annonce et bien qu'ils aient décidés de quitter la ville le même matin ils veulent tout de même essayer de faire un coup et voler les bril=lants.

Dans un bon déguisement Thomas Hardy se presente au maga=sin du bijoutier Lemoine et il réussit d'une manière géniale à échanger les diamants avec les pierres fausses qu'il a apportées lui-même. Lemoine ignore tout ce qui ce passe , mais le détective surveille tous les mouvements de l'élégant client de sa ca=chette. Thomas croit d'avoir gagné le jeu, quand le détentive se jette sur lui et le met hors d'état de nuire. Le criminel étonné ne fait pas de résistance et se laisse tranquillement persecuter. Le détective ordonne un auto et demande au chauffeur de les con=duire au bureau de police, il monte dans l'auto et se place vis à vis de son prisonnier lui visant son revolver.

Le chauffeur n'est cependant pas un chauffeur ordinaire, c'est Irène Vincent qui, s'étant masquée en chauffeur, a attendu devant le magasin pour aider son complice en cas de danger. Par

une manoeuvre habile Irène et Thomas réussissent à lier et bâil=
lonner le détective.

Aussitôt seul Louis Berthier trouve une lettre, sans doute tombé par terre pendant que le détective examinait Thomas, disant qu'une femme appelée Irène partira par le train de IO.22 à la gare du faubourg. Comme il n'est que IO heures juste Louis dé= cide de se rendre à la gare pour empêcher la complice du détenu d'échapper. Il soupçonne la complice d'être identique à la prétendue Madame Langlois. Dans un fossé de la chaussée à l'extrémité de la ville il trouve Naudin, sans connaissance. Il comprend de suite que le criminel s'est enfui, et comme il ne réussit pas à lui faire re= venir à soi, il le laisse, décidé de faire tout son possible pour empêcher les criminels de quitter le pays. Dans le sac de Naudin il trouve des objets de déguisement, un stéréoscope et quelques photog= graphies parmi lesquelles il y à aussi une photographie du bureau du bijoutier Salomon, prise le jour avant.

Irène et Thomas sont arrivés à la gare du faubourg et ont trouvé un compartiment vide dans le train. Cependant ils n'y restent pas seuls, car un vieux monsieur, qui ressemble à un homme de science très sec et très ennuyeux prend place vis à vis d'eux Mais le voyageur paisible est Louis Berthier, Il avait reconnu les voleurs de bijoux, mais comprend bien que ça ne sera pas facile de les vaincre, alors il se rappelle le stéréoscope qu'il a trouvé dans le sac de Naudin et il emploie celui-ci et la photographie du décédé Salomon d'une manière si rusée , qu'il réussit à mettre hors d'état de nuire les criminels dangereux.

Une demi-heure plus tard Irène et Thomas sont dans le pouvoir de la police et pour recompenser la conduite courageuse et résolue de son employé, Lemoine l'associera à son affaire.

NORDISK·FILMS·COMPAGNI·
COPENHAGEN